

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Aldona Wapińska

Sędzia SA - Irena Piotrowska

Sędzia SO (del. P) - Agnieszka Owczarewicz (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Kędzierska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2012r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko Wydawnictwu (...) Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) Spółka z o.o. w W.

o udzielenie informacji i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 lipca 2011 r. sygn. akt XX GC 86/09

1. oddala apelację,

2. zasądza od Stowarzyszenia (...) w W. na rzecz Wydawnictwa (...) Spółki z o.o. Spółki Komandytowej w W. oraz (...) Spółka z o.o. w W. kwoty po 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn.akt VI A Ca 1397/11

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 stycznia 2009 r. Stowarzyszenie (...) w W. wniosło o zasądzenie od Wydawnictwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. kwoty 238.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Ponadto, w oparciu o art. 80 ust. 1 pkt 2 i art. 105 ust. 2 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz.631 dalej prawo autorskie) wniosło o zobowiązanie pozwanej do przedstawienia informacji - o liczbie wyprodukowanych egzemplarzy nośników z wylicznymi filmami oraz o całości nakładów (z filmem i bez filmu) wskazanych w pozwie czasopism z określeniem numerów czasopisma a też nakładów innych numerów tych czasopism wydanych w innych latach bez insertów.

W uzasadnieniu powód wskazał, że działa jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym w oparciu o zezwolenie Ministra

Kultury i Sztuki, umowy o wzajemnej reprezentacji zawarte z zagranicznymi związkami oraz umowy z autorami. Podniósł, że dysponuje tabelami wynagrodzeń zatwierdzonymi przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 5 maja 2000 r. i w oparciu o nie oraz porozumienie ze Stowarzyszeniem (...) ustalił wstępnie wysokość dochodzonej kwoty 238.500 zł albowiem nie dysponuje informacjami o rzeczywistych nakładach filmów i że ostateczną wysokość dochodzonego wynagrodzenia ustalili po otrzymaniu od pozwanej informacji o nakładach nośników z poszczególnymi filmami i pozostałe informacje, do przedstawienia których sąd zobowiąże pozwaną zgodnie z ww. wnioskiem.

W odpowiedzi na pozew (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o oddalenie wniosku powoda o zobowiązanie jej do przedstawienia wymienionych informacji. Nadto wniosła o wezwanie w trybie art. 84 k.p.c. do udziału w procesie jako interwenientów ubocznych podmiotów, które zawarły z nią umowy licencyjne na korzystanie z filmów dołączanych przez nią do ww. czasopism wskazując jednocześnie, że na podstawie większości umów licencyjnych jest zobowiązana do powiadomienia o toczącym się postępowaniu licencjodawców, bowiem umowy te przewidują mechanizm rozliczenia pomiędzy stronami ewentualnych należności jakie (...) będzie musiała zapłacić organizacji zbiorowego zarządzania. Uzasadniając ów wniosek wskazała, że przystąpienie licencjodawców jest konieczne albowiem nie da się wykluczyć, że licencjodawcy wykonali już obowiązek zapłaty tantiem i należne wynagrodzenie zostało już przez nich przekazane na rzecz powoda. Odnosząc się do treści pozwu pozwana spółka wskazała, że powód nie jest „organizacją właściwą” do występowania z roszczeniem o zapłatę wynagrodzenia przysługującego współtwórcom utworów audiowizualnych, a zatem nie posiada on legitymacji czynnej zarzucając, że powód załączoną do pozwu Decyzją Ministra Kultury i Sztuki z dnia 23 października 1998 r. nie wykazał w wystarczający sposób swoich uprawnień do zarządzania i ochrony praw autorskich w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem. Podniosła też, że powód nie wykazał wysokości roszczenia albowiem nie wykazał podstaw ustalenia jego wysokości. Odnosząc się do tej kwestii zakwestionowała legalność tabel, w oparciu o które powód dokonał wyliczenia wysokości roszczenia, a nadto podniosła, że powód nie uwzględnił przy wyliczeniach wysokości wpływów osiąganych z korzystania z utworów. Wreszcie zarzuciła, że nie zostało wykazane jakie utwory i jakich współtwórców wchodzi w skład utworów audiowizualnych powołanych w pozwie, a nadto sformułowała zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń twierdząc, że prowadzona przez powoda działalność ma charakter działalności gospodarczej. Odnosząc się do roszczenia informacyjnego pozwana spółka wskazała, że jest ono również bezzasadne bowiem wniosek w trybie art. 80 ust. 1 pkt 2 prawa autorskiego może wnieść uprawniony jeżeli dochodzi lub zamierza dochodzić roszczenia z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych na podstawie art. 79 prawa autorskiego.

Pismem procesowym z dnia 1 czerwca 2009 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zgłosiła interwencję uboczną przystępując do sprawy po stronie pozwanej. Wniosła tamże o oddalenie powództwa oraz zawartego w pozwie wniosku informacyjnego. Odnosząc się do żądania pozwu w całości poparła stanowisko procesowe pozwanej wyartykułowane w odpowiedzi na pozew -w tym sformułowane przez nią zarzuty braku legitymacji czynnej po stronie powoda, jak i zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2011 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach procesu. Rozstrzygnięcie swe Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej:

Sąd I instancji wskazał, że na podstawie Decyzji Ministra Kultury i Sztuki (...) z dnia 23 października 1998 r. (...) otrzymał zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno - muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym na następujących polach eksploatacji: utrwalanie, zwielokrotnianie i wprowadzanie do obrotu, wprowadzanie do pamięci komputera, publiczne wykonanie, publiczne odtwarzanie, wyświetlanie, wystawianie, najem i dzierżawa, nadanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej lub bezprzewodowej przez stacje naziemną, nadawanie za pośrednictwem satelity oraz równoczesne, integralne nadanie utworu nadawanego przez inną organizację radiową lub telewizyjną.

Z uwagi na to, że w tym samym polu eksploatacji działało również Stowarzyszenie (...) ((...)) w dniu 28 czerwca 2004 r. (...) zawarł z (...) porozumienie ustalając, że będzie inkasował wynagrodzenia za scenariusze polskich filmów zwielokrotnionych na nośnikach, a ponadto pobierał będzie wynagrodzenie w przypadku utworów muzycznych i słowno - muzycznych wykorzystanych zarówno w polskich jak i zagranicznych filmach.

(...) zawarła z licencjodawcami m.in. z B. (...) umowy licencyjne dotyczące udzielenia przez te podmioty pozwanemu licencji na korzystanie z filmów.

W ramach prowadzonej działalności wydawniczej (...) załączał poszczególne nośniki z filmami do wydawanych czasopism wskazanych w pozwie.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy uznał roszczenie strony powodowej za nieuzasadnione z uwagi na niewykazanie legitymacji czynnej. Zdaniem Sądu Okręgowego powód pomimo spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu nie wykazał, że jest „właściwą organizacją” zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi upoważnioną do pobierania wynagrodzenia należnego współtwórcom z tytułu reprodukcji utworów audiowizualnych w rozumieniu art. 107 prawa autorskiego. Sąd podkreślił, że strona powodowa nie może się skutecznie powoływać na domniemanie z art. 105 ust. 1 prawa autorskiego w sytuacji gdy na tym polu eksploatacji działa więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, co powód sam przyznał powołując się na zawarte ze (...) porozumienie. Tym samym zdaniem Sądu powód powinien wykazać, że twórcy, których praw dochodzi w niniejszym procesie są jego członkami, a wobec twórców, którzy nie należą do żadnej organizacji albo nie ujawnili swojego autorstwa, powód został wskazany przez Komisję Prawa Autorskiego. Zdaniem Sądu I instancji powyższego wskazania nie może zastąpić porozumienie (...) i (...) z 28 czerwca 2004 r. Sąd Okręgowy wyraził zapatrywanie, że porozumienie to stanowi nadużycie pozycji dominującej na rynku właściwym zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych (art. 9 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów -t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 50, póź. 331 ze zm.).

Sąd I instancji wskazał, że skoro roszczeń, o których mowa w art. 70 ust. 2¹ prawa autorskiego może dochodzić z woli ustawodawcy wyłącznie organizacja właściwa (art. 70 ust. 3 prawa autorskiego), a roszczenie informacyjne, o którym mowa w art. 105 ust. 2 prawa autorskiego ma służyć uzyskaniu lub / i weryfikacji informacji niezbędnych do ustalenia wysokości roszczenia tejże organizacji, zaś powód nie wykazał by był w zakresie roszczeń dochodzonych pozwem organizacją właściwą powództwo w całości winno zostać oddalone z braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda.

Sąd Okręgowy podkreślił, że niczego w powyższej konstatacji nie zmienia to, że powód w zakresie kilku współtwórców utworów filmowych „(...)” i „(...)” (C. H., R. G. i I. Ł.) wskazał, że na podstawie umów z autorami zarządza prawami autorskimi (k. 9) albowiem by uznać go za organizację właściwą w zakresie należnych im wynagrodzeń winno przezeń zostać wykazane, że ww. autorzy są nadal jego członkami. Tak jednak nie jest albowiem ani żadnych wniosków dowodowych, ani nawet twierdzeń tego rodzaju nie sformułował. Tymczasem by okoliczność faktyczną uznać za ustaloną niezbędne jest sformułowanie twierdzeń o okolicznościach faktycznych przez stronę i przyznanie ich lub chociaż milczenie w tym zakresie strony przeciwnej (art. 229 i 230 k.p.c.). Nie sposób dokonywać ustaleń faktycznych na podstawie twierdzeń, których strona nie formułuje.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, że powód nie wykazał również podstaw ustalenia wysokości żądanego przez siebie wynagrodzenia, albowiem nie wykazał wysokości wpływów osiągniętych przez podmiot zobowiązany w rozumieniu art. 110 prawa autorskiego. Nie jest zaś dopuszczalne zdaniem Sądu jednoczesne dochodzenie powództwa informacyjnego i powództwa o zapłatę.

Sąd I instancji wskazał, że cywilny charakter sprawy czyni również nieuzasadnionym podnoszony przez pozwaną i interwenienta ubocznego, który do niej przystąpił, zarzut przedawnienia albowiem opierał się on na błędnej tezie jakoby statutowa działalność powoda, w zakresie której pozostaje przedmiotowe powództwo, była działalnością

gospodarczą. Powyższe jednak nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia ponieważ powództwo to zasługuje na oddalenie w całości z innych przyczyn.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie zaskarżyła w całości strona powodowa zarzucając mu naruszenie prawa materialnego tj. art. 70 ust.2 (obowiązującego do dnia 5.06.2007 r., a po tym dniu ust.2¹) pkt 4 i ust.3 w związku z art. 107 prawa autorskiego przez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, polegające na przyjęciu, iż powód nie jest organizacją właściwą do inkasowania wynagrodzeń autorskich dla twórców utworów słownych i muzycznych wykorzystanych w filmach objętych powództwem w niniejszej sprawie; art.105 ust. 1 prawa autorskiego poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że powodowi nie służy domniemanie wynikające z tego przepisu; art.70 ust.2 (ust.2¹) pkt 4 i ust.3 prawa autorskiego w związku z art.18 ust.3 prawa autorskiego przez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, polegające na nieuwzględnieniu, iż w świetle tych przepisów roszczenie, o którym mowa w art.70 ust.2 (2¹) pkt 4 prawa autorskiego stanowi bezwzględne, skuteczne erga omnes, roszczenie o wynagrodzenie o wzmocnionym charakterze, polegającym na ukształtowaniu tego roszczenia jako niezbywalnego, niepodlegającego zrzeczeniu się i dochodzonego wyłącznie przez działającą z umocowania ustawowego organizację zbiorowego zarządzania; art.70 ust.2 (2¹) pkt 4 prawa autorskiego w związku z art. 17 prawa autorskiego poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, polegające na przyjęciu, iż naruszenie art.70 ust.2 (2¹) pkt 4 prawa autorskiego nie stanowi naruszenia autorskich praw majątkowych, co oznacza, że w razie niewypłacenia tego wynagrodzenia organizacja zbiorowego zarządzania nie może korzystać z uprawnień wynikających z art.80 ust. 1 prawa autorskiego; art. 107 prawa autorskiego przez błędną wykładnię i przyjęcie, że ma on zastosowanie także w sytuacji, gdy więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania ma zezwolenie na działanie na danym polu, bez względu na to jakie kategorie utworów obejmują te zezwolenia, art.5 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.Dz.U. z 2007 r. Nr 50 poz.331 ze zm.) poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że zawarcie porozumienia między powodem i Stowarzyszeniem (...) było nadużywaniem pozycji dominującej na rynku właściwym zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych; art.105 ust.2 prawa autorskiego przez przyjęcie, iż powodowi nie służy roszczenie o udzielenie informacji w oparciu o ten przepis, gdyż nie jest organizacją właściwą.

Skarżący postawił również zarzut naruszenia przez Sąd art. 145a, 146 i 147 kpa poprzez przyjęcie, że powód nie może powoływać się na stawkę wynagrodzenia wynikającą z tabeli wynagrodzeń zatwierdzonej decyzją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 5 maja 2000 r., z uwagi na niekonstytucyjność przepisów, w oparciu o które ta tabela została zatwierdzona.

Skarżący postawił również zarzut naruszenia przez sąd przepisów postępowania tj. art. 191 kpc poprzez przyjęcie, iż powód nie może dochodzić jednym pozwem roszczenia informacyjnego na podstawie art. 105 ust.2 prawa autorskiego i zapłaty wynagrodzeń na podstawie art.70 ust.2 (2¹) pkt 4 prawa autorskiego; art. 224 § 1 kpc wskutek zaniknięcia rozprawy przed dostatecznym wyjaśnieniem sprawy oraz art.233 § 1 kpc przez błędną ocenę zebranych w sprawie materiałów dowodowych i w wyniku tego przyjęcie, że powód nie wykazał, że jest organizacją zbiorowego zarządzania uprawnioną do inkasowania wynagrodzeń autorskich wynikających z art.70 ust.2¹ pkt 4 prawa autorskiego, powód nie wykazał podstaw ustalenia wysokości żądanego wynagrodzenia, powód mógł ustalić nakłady czasopism, do których zostały dołączone nośniki z filmami, gdyż - jak oświadczyła strona pozwana - takie informacje znajdują się w stopkach redakcyjnych czasopism, jak również art. 328 § 2 kpc wskutek braku wskazania faktów, które Sąd uznał za udowodnione i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W dopowiedzi na apelację zarówno pozwana jak i interwenient uboczny wnieśli o oddalenie apelacji podtrzymując argumentację prezentowaną przez Sąd I instancji. Oba podmioty wniosły o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Najdalej idące zarzuty strony powodowej odnoszą się do oceny prawnej Sądu I instancji w zakresie legitymacji czynnej (...). W świetle stanowiska strony pozwanej, że domniemanie z art. 105 ust 1 prawa autorskiego należy ocenić odmiennie w stosunku do twórców polskich i zagranicznych, Sąd Apelacyjny odniesie się w pierwszym rzędzie do tej kwestii.

Roszczenie powoda obejmuje zarówno utwory polskie jak i zagraniczne. W zakresie twórców nie będących obywatelami polskimi należy wskazać, że art. 4 prawa autorskiego przewiduje stosowanie polskiej ustawy między innymi do utworów, których twórca jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, lub które są chronione na podstawie umów międzynarodowych, w zakresie, w jakim ich ochrona wynika z tych umów. Podkreślić należy, że to na stronie powodowej, w tym zakresie spoczywa ciężar wykazania (art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c.), że utwory twórców nie będących obywatelami polskimi są objęte działaniami naszej ustawy. Powód nie wskazał jednak nazwisk twórców utworów muzycznych. Z dołączonych do akt sprawy fiszek (dokumentów prywatnych złożonych przez (...)) wynika jedynie komu przysługują majątkowe prawa autorskie, a komu nie, nie zaś kto jest twórcą danego utworu. Powód nie wskazał również w pozwie, ani żadnym innym piśmie procesowym, za jakie utwory muzyczne składające się na oznaczony utwór audiowizualne dochodzi wynagrodzenia. Tym samym powód nie wykazał, że utwory muzyczne w filmach zagranicznych, za które domaga się wynagrodzenia, są objęte dyspozycją art. 4 prawa autorskiego. Już z tych względów brak jest podstaw do zastosowania domniemania legitymacji czynnej powoda do dochodzenia powództwa w tej części. Jednakże nawet gdyby pominąć powyższe rozważania, nie sposób zastosować wobec utworów zagranicznych domniemania z art. 105 ust.1 prawa autorskiego na rzecz powoda. W sytuacji gdy powód sam wskazuje, że w stosunku do utworów zagranicznych organizacje zagraniczne są uprawnione do zarządzania i ochrony praw autorskich twórców utworów muzycznych w filmach zagranicznych, a on zastępuje je na podstawie umów o wzajemną reprezentację, w sposób oczywisty określa, że inne organizacje korzystają z domniemania z art. 105 prawa autorskiego. W ten sposób sam powód odwołuje się do zdania drugiego ustępu 1 tego przepisu, że inne organizacje roszczą sobie prawa do tego utworu. Dla wykazania swej legitymacji powód musi zatem złożyć umowy o wzajemnej reprezentacji, zwłaszcza w sytuacji, gdy strona przeciwna istnienie takich porozumień kwestionuje. Powoływanie się na przykładowe umowy o wzajemne reprezentowanie, przy czym umowy te nie obowiązywały w dniu wytoczenia powództwa, nie jest wystarczające dla przyjęcia istnienia legitymacji czynnej po stronie powodowej. Żaden przepis nie przewiduje bowiem domniemania istnienia umów o wzajemnej reprezentacji, a powodem braku takich umów o wzajemnej reprezentacji może być już choćby to, że miejscowe przepisy w ogóle nie przyznają w danym kraju twórcom prawa do wynagrodzenia w tak szerokim zakresie jak czyni to polska ustawa, albo okoliczność, że nawet ewentualne podobne uprawnienia twórców nie muszą być tam wykonywane za pośrednictwem organizacji (porównaj Monika Czajkowska-Dąbrowska, Komentarz do art.70 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych).

Zasadnie zatem Sąd I instancji w tej części oddalił powództwo, a podniesione przez powoda zarzuty naruszenia prawa autorskiego w tym zakresie nie można uznać za trafne.

Odmienne przedstawia się natomiast ocena zarzutów powoda w aspekcie utworów polskich. Podkreślić należy, że w tym zakresie powód konsekwentnie twierdził, że jest jedyną organizacją uprawnioną do dochodzenia wynagrodzenia za wskazane w pozwie utwory muzyczne i słowno – muzyczne w filmach polskich. W sprawie niesporne również było, że żadna inna organizacja, poza powodem, nie dochodziła od pozwanego wyżej wskazanego wynagrodzenia. Nikt również nie kwestionował samego faktu zawarcia porozumienia pomiędzy (...) a (...) odnoszącego się do podziału uprawnień do zbiorowego zarządzania prawami w zakresie objętego pozwem pola eksploatacji, kwestionowana była jedynie ważność tego porozumienia w aspekcie ochrony konkurencji i konsumentów. Nawet przy przyjęciu, że

przedmiotowe porozumienie nie jest ważne, tak jak to wskazuje Sąd I instancji, czy strona pozwana, w aktach sprawy brak jest dowodu, że strony go nie przestrzegają. Ma to, zdaniem Sądu Apelacyjnego, znaczenie dla wykładni treści zdania 2 art. 105 ust.1 prawa autorskiego wyłączającego stosowanie domniemania, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. W przedmiotowej sprawie brak jest zarówno twierdzenia, jak i dowodu na to, że (...) rości sobie prawa do utworów objętych pozwem. Tym samym strona powodowa w zakresie swojej legitymacji może się skutecznie powoływać na domniemanie z art. 105 ust. 1 prawa autorskiego w części w jakiej dochodzi wynagrodzenia za utwory muzyczne i słowno – muzyczne w polskich filmach. Sąd Apelacyjny podziela pogląd prawny zaprezentowany w tym zakresie przez Sąd Najwyższy w wyroku z 15 maja 2009 roku w sprawie o sygn. akt. II CSK 701/08, w którym to orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że „na przewidziane w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. domniemanie nie można się powoływać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Do uchylecia omawianego domniemania nie wystarczy samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw. Gdyby do obalenia domniemania przewidzianego w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. wystarczyło samo wskazanie działającej w tym samym zakresie innej organizacji, to w sytuacji, w której Ministerstwo Kultury i Sztuki zezwala na działanie wielu organizacji o pokrywającym się zakresie zarządzania, domniemanie to mogłoby utracić swoje praktyczne znaczenie.” W ocenie Sądu Apelacyjnego dopiero w sytuacji obalenia domniemania z art. 105 ust. 1 prawa autorskiego konieczne jest analizowanie, czy organizacja zbiorowego zarządzania jest organizacją właściwą w rozumieniu art. 107 prawa autorskiego. Z tych względów zarzut naruszenia art. 105 ust. 1 prawa autorskiego przez jego błędną wykładnię jest trafny.

Odmienne przedstawia się ocena wpływu tego naruszenia na rozstrzygnięcie. Sąd I instancji wskazał bowiem, że strona powoda nie wykazała swojego roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Z oceną niewykazania roszczenia powoda co do wysokości należy się zgodzić.

Nie odnosząc się w tym miejscu do zarzutów skarżącego w zakresie roszczenia informacyjnego należy wskazać, że powód w roszczeniu tym domagał się wskazania liczby wyprodukowanych egzemplarzy nośników z wylicznymi filmami, całości nakładów (z filmem i bez filmu) wskazanych w pozwie czasopism z określeniem numerów czasopisma a też nakładów innych numerów tych czasopism wydanych w innych latach bez insertów. Samo uwzględnienie przedmiotowego roszczenia nie oznaczałoby uwzględnienia powództwa w części odnoszącej się do utworów w filmach polskich, albowiem strona powodowa nie wykazała w dostateczny sposób stawki w oparciu, o którą domaga się obliczenia wynagrodzenia. W pozwie strona powodowa odwołuje się do decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (k.104) i jednocześnie, jak skarżący sam wskazuje, decyzja ta nie określa stawki odnoszącej się do przedmiotowego stanu faktycznego, gdyż 8 % jest obliczone w stosunku do ceny nośnika, opublikowanej w katalogu producenta do sprzedaży hurtowej /published price to the dealer – PPD/. Tabela ta stosowana jest jedynie pomocniczo, co czyni rozważania i zarzuty odnoszące się do ważności tej decyzji bezprzedmiotowymi. Co więcej, strona powodowa swojego roszczenia nie wycyliła w oparciu o stawkę wskazaną w tabeli zatwierdzonej przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, ale w oparciu o uchwałę zarządu powoda podjętą stosownie do treści porozumienia (...) z (...) (k. 108-117). Podkreślić należy, że stawka 8% od ceny sprzedaży hurtowej nie może być przenoszona na 8 procent od przychodów ze sprzedaży detalicznej, a taką sprzedażą byłaby różnica pomiędzy wartością sprzedaży nakładów z filmami i bez filmów. Powód zresztą nie żądał wskazania nawet takich informacji od pozwanego. Załączone porozumienie (...) i (...) nie może stanowić dowodu na stosowność tego wynagrodzenia, gdyż stanowi to jedynie wewnętrzną umowę dwóch organizacji i wiąże jedynie te podmioty. Nie sposób zgodzić się również z powodem, że stosowność tego wynagrodzenia wynika z dołączonych przez niego informacji od zagranicznych organizacji. Ze złożonej na karcie k. 478 -479 akt sprawy informacji wynika, że stawki tej organizacji również odnoszą się do ceny hurtowej (PPD) i dotyczą pierwszego i drugiego kwartału 2004 roku – wynagrodzenie objęte pozwem dotyczy innego okresu. Z tłumaczenia maila z 2003 roku wynika, że wynagrodzenie za muzykę i scenariusz w zależności od liczby egzemplarzy wynosi od 0,2396 do 0,0562 euro za sztukę. Stawki wskazane w SDRM to 2,16 % za repertuar muzyczny (k.485-487). Na karcie 493-494 wskazano 2,1% przychodów dystrybutora. Wbrew stanowisku strony powodowej,

analiza przedstawionych dowodów nie potwierdza, że żądane przez powoda wynagrodzenie jest stosowne. Już dwie ostatnie informacje wskazują na stawki niższe od stosowanej pomocniczo przez powoda. Z tych względów wobec braku wystarczających dowodów przedstawionych przez stronę oraz nieprzeprowadzenia na tę okoliczność dowodu z opinii biegłego (zarzut w tym zakresie nie został przez stronę powodowa podniesiony w apelacji) strona powodowa nie wykazała elementu powództwa w postaci stosownego wynagrodzenia z tytułu reprodukcji jednego egzemplarza utworu audiowizualnego. Wobec powyższego za nietrafne należy uznać zarzucenie Sądowi naruszenia art.70 ust.2 (ust.2⁽¹⁾) pkt 4 i ust.3 prawa autorskiego w związku z art.18 ust.3 prawa autorskiego oraz zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. i art. 191 k.p.c. Wobec zamknięcia rozprawy po rozpoznaniu wszystkich wniosków dowodowych stron zarzut art. 224 k.p.c. również nie sposób uznać za trafny.

W świetle powyższych rozważań bezprzedmiotowe stają się zrzuty powoda odnoszące się do odmowy rozpoznania przez Sąd I instancji roszczenia informacyjnego, gdyż samo wskazanie nakładów czasopism nie spowodowałoby uwzględnienia powództwa. Jedynie na marginesie Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w uchwale z 17 września 2009 r. w sprawie o sygn. akt. III CZP 57/09, w której Sąd Najwyższy stwierdza, że „żądanie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi udzielenia na podstawie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) informacji niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią opłat, określonych w art. 20 ust. 1 pkt 2, podlega rozpoznaniu w postępowaniu procesowym.” Tym samym nie sposób powyższego żądania rozpoznać w trybie art. 80 prawa autorskiego.

Za nietrafny również należy uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne, brak odniesienia się do poszczególnych dowodów, na które powołuje się powód, w świetle analizy dokonanej przez Sąd Apelacyjny, pozostaje bez wpływu na wynik sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 107 k.p.c. rozstrzygnął zasądając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego i interwenienta ubocznego zwrot kosztów zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym obliczonych na podstawie § 6 pkt 7 przy uwzględnieniu § 10 ust 2 i §12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 ze zm.).